

Nemur ist
þorðjahnorn
langar deg. 846
minna en 6
postpeppars
arbitr ikrum
sime.

Sveitarblað

Skiftig uppsign
bundin er, don-
armal. Ógild
numa heðun
eða til vistr.
Fjórir 24. apríl.

Fjallfari

5 Ar. 1 Kerfi 1 Blad N° 1

Ingveldarst. L. d. 29. 10. 1904

Ritnefud:

B. Þórvörn Kristinn Eslundsson

Sigurður Lárusson

Sigurður Lárusson

Reglugjörð Fjallfara

Táminn 11 Janúar 1901 Notkars breyf.
á heimri gjörðar 22. Novemb. 1902, 30. Okt. 1903
og 7. Ígúrt 1904.

1. Grein

Bladid skal meita Fjallfari

2. Grein

Fjallfari hefur íth. 3 jaðar með
langardag, ekki minna en 6. jöfuh-
pappisar árars í sumri, þó skal ritnefnd
skýld að bæta við það allt að 6 örkuvar
svo það verði allt að 12 örkuvar, ef sít
smíðar eru svo miklar þyrir sendi að
setja í bladid, en komnar skulu þær til
ritnefndar að minnsta kosti 3 dögum
þyrir útkomudag bladsins. Þeir það eigi
er ritnefnd þó skýld að vaita undanþing
frá fusu ákvæði, ef þráttuvinn orsakar
af gildunum aðskelum. Heimilh er rit-
nefnd að aukar óferd bladsins frá
heimi ákvæðum, svo sem heimri

sjónist meðan einn hefi ritsjörvinu
á hendi.

2. Grein

Ritnefnd skal kosin til eins og náppi
mein adar eða 6 vikna og skulu i henni
vera 3 menn. Gefs þá með sikhnefnd
í litinn 2 blöð. Blöð þau sem
koma út á eimri ritnefndar, finnileiki
hallað „kerfi“. Ritnefnd skal taka
á móti ritomildum (ritþjórdum öðrum
máðum o. sfrv.) og vera inni blöðid.
Skal hún ábyrgjast blöðid ad því leiti
sem þau hún ad vera uppfyllt af ~~á~~
ritdeilum, sem ritulus eru undiðula
nafni eða nafnlaust. Nið skrifjas móf-
undus til ritta nafn sitt undi ritinum
og hvílir þá engin ábyrgð í ritnefnd-
inni, en í hennar valldi er óvort ekki
ník eða setti í blöðid. Lenti mannum
saman í ritdeilum, teknas sikhnefnd
á móti hvernir grinnar frí hvernig.

málsadila en meira ekki. Hún sei og
ad ólluleiti um útgáfu blöðsins, og skal
hún fela einnan manni í óvort shipti
ad þær inni þau.

4. Grein

Hver og einn af meðlinum félagsins
er skyldur ad taka á móti kosningutíð
sikhnefndar í eitt kinnubil í sinn.
Ef óer engin skyldur ad taka á móti
endurkosningu þýr er eyttir ~~þýr~~ manndi
en líður frá því mann var síðasti
sikhnefnd.

5. Grein.

Gangurit blöðsins skal vera all
Reykjaströnd og 3 bair í ^{og} fjöruguhördum
Ísland, Vestramót og Hálfordabæ. Engin
stír er blöðid nefis undi móridum
mið nökkru inni látu þau ganga
legra en hér segir, og á herzla skal
lögð að þau óvirkorsandi meiri (þeir
er heima eiga utan hens að hveðna gangurit)

lesi þau alls ekki ne' meyri. Til þess
ad tilgangi bladdins verði senn best nauð
þau þò þau eða þau heimili iman
gungsviðsins eins og hafa vett til at
meyra og lesa bladdið, þótt heimilið sei
stakra aistðava vegna ekki hafi meim.
skrifleyar meðlin i bladfélagi mei-
geyr þui ad bladdið si þadan flutt
þadan til næsta boar i göngum vi
en sinni ótrúendum ber ad fullmejja
ad þui er með þeim bladdins snertis um
merjum óðrum meðlinum.

6. Grein

Gangir mei loka af skrift af
bladinni ne sístórum ritamáldum
sun i þui (hunna ad virtusk, nema
hann (hun) so höfundur heira.
Sí þau ekki þarf sístakkt leggi hof
undan til þess.

7. Grein

Bladinni skal haldis ít þui vetrar

nóttum til sumars miltu. Skulu þaí
félagsmenn eiga fund med sei runn
mað vid bladdit skráli gjöru og um ih-
gafa þess næstu vetrar. Fundur þessi
þau haldim i sumardagim fyrsta
en þanni veruleg forföll þau fund-
urim á tveimur á Lundag fyrstu
i sumri.

8. Grein

Vili ein kver ganga i bladfélagið, skal
tilkynna þau hinni þá verandi rit-
nefnd og leggur hin ír skráli þau. Þaí
maður ekki veita meim um um
ingöngu i félagið, nema hin geti
vert sístakkt aistðurs fyrir, og skal
þau gjörk i næsta bladi. Þónnleidis
þau þess getið of nýr meðlinn bæt-
ist í félagið. Hver ritnefnd nefni
vald til þess þá tina vel kennars
á enda, ad nepta meim til ritnefnd
as næstu timabil og skal hin

tilkynna þeim og félagsmönnum
óllum þau med svo miklum fyrirvara
ad ekki þurfi að rastast íthomudagur
bladsins. Þó má hér ekki súga út
nepningur þannig að komi i baða
vid átræði 4. greina.

9. Grein

Þui adins er megin félagsmann
heimild að skrifa í bladid undir aðal-
nuppi eða nafn laust, að ritnefnd si þui
samþykkt, og senda verður henni ritn
sitt rittu nafn með ríksmidum sínun.

10. Grein

Sin ritnefndar menning eru aitt sáttis
um þau sem bladum vidhennus þaðan
ur afturhverfu.

11. Grein

þykt er óllum félagsmönnum að
síð um að bladid gangi réttla leid
svo fjað og grætt sem unnt er.

Lönnuleidis að vel sé það með þau

að gongunni. Það kvarji bladi fylgja
efðublad. Þas sem að sí skrifad
hvener þau kennur og hvener þau
þer fra meginum bl.

12. Grein

Þui er allis meðlinir bladsins
hafa lesið þau og neyrð, skal síðasti
handhafi annastrum, að þau kom-
ist vid fyrra fólkiferi til þess
máns er adalfundur hefir kosið
þykkis bladmyndis.

I jallfari Hefna og efni

Einn einusinni erum vei staddi
vit þessi tímamörk er hafa yfir oss
jafnmörög ásunnun, og einum einu
sinni örðum vei hér með allt
hér sama fyrir augum, og undis myg
udum átrípum eins og svo oft fyr.

Enn einn sinni birtist oss einig
vor hér i líttlí vinus á sínum
setta rismálu tíma, og gengus fram
bodinn og biðin, til allra þeirra
þarfa er hann megnar, og virðun
og viljum látu hann einn af hendi
i þjórnustu vora, og óskandi fess af
alhuga at meiga bera gepr til fess at
mega vinna í samræmi vid kvortaveg
í eina þarfis vorar og óskir.

Þegar fjallfari hefir slátt albuin
til ferðar undanfasin ás. Hefir óst
ein hær vinus hans orði til fess
ad syngeja kanni í kládi, med notkku-
um stuttum að hugunum og rökþend-
um fyrir tilverun sethi hans, og lað
beinandi endaskyringum fyrir gjá-
an sig og adra meðlini um tilgang
hans og markmid, og þó oss ótti

óllum at vera þsat mál göst, þá er þó
góð visa aldrei of opt kvedin, og veyna
fess ad bladit er og verdur aldrei ann-
ad en versfornir af vísleitri vorri til
eigin gagns, en vei allis med mannlígum
ófullkomlylendum, þá getur þau enge
spiltt þó vid og vid si að huga og
skyrt fyrir sii hvad vinna hefur í
einn og óðru.

Good hefir ópt áður verið tekið
fram ad markmid Fjallfara ven
ad ófá menni i ad. vísuungsanein.
sínar i síti, og gjöra þá med þur-
fvarni fyrir líf, efta að húga á al-
menningss málum in d meiri
hugsun um þau, veita ýmis konar
fröldlik og skemmtun, aukka og glæda
bróður meig samhýgg og félags andla
i aðras þá meira félagi og vera uppi
höfuð andlegus fjörgledi og lífsvali

bjá' oss i. skam með epi vetrarins.

Hytta hefir ekki verit jafn skjort tekið
fram meyjar leidur eigi ad fara ad þem
fakmári sem þó, ~~hafi~~ hafi vera
jafn manndsynleyp ad si opt og vel at-
nugad, og hvad óðru óandokiljan lega
sam eingangs þui eins og verk mvers
ein staklings eru hinn samri spiegel
af hans innri starfsemi og lausanna
stefna eins þarf steppa vors bladfélags
ad birstast i réttvöldu efni bladins.

Vil eg þui fara nokkrum orðum
um ^{agilít} verk efni bladins veni ekki
legast til þess ad vera i samræmi
vid hina réttu stefnum ad minn
ákvæðna miði.

Efnid þarf yfir hófund ad vera
sem allra fjölbreyttast í meyju blaki
og meðis margt með þui. Yfir þarf
ad rjóta sem flestra lylli og áluuga á

gang svitum, a' hverju einasta klímla
og helst hvers einasta medlinn, hvers
hús félags, sva ~~p~~ gangi sem greid-
leyast, og svari tilgangi sínunum, en
til þess er fjölbreytt efni besta ráðið.
Bæggish það a' þui ad hér sem annar
stundar gildis sii regla, ad meni hafa
ad ymsileiti ólíkt til finningar
ólíkt upplag. Einum þykki ekki
til þess koma sem óðrum þykki oft
vill það besta, og þestum er svo það
ad þykji allhjárfjall og gyll er þui
lesa, þó það si eftil will suo i sinni
ræð. Og þetta er alls ekki a'mælis verh
þó tildeðmis hugsandli alvörnum
hona, glæslindis og lettisma ung-
lingas, og bönn geti eigi jafn sam-
þróðr sitt a' sama malefri þó men
eigi taki tillit til aðr ólíks upplags
mannar i sömu stöðu.

Eftir þessu hljóttum verð ad haga
epinn, og þi eigi megi biast vid
ad hegt si ad gjöra algelega svo óll
um líki, þá er þó eitt einfalt ræd
og fyrir margra multa sakar sjálfsverf
ræð til ad fá um fjáл breyttast epni
i bladit, og það er ad sem flesti medl.
riti i bladit og sem opitas h. það er
þas ad aukni hvort i sinn hin helstu
skýldur eru til óvers eins, og adal skilyndi
þvír vidgangi þílagsins, gagni og ínsi
hvers eins klutta handa, og fyrir þui
ad geta heitt annan og meira en ónýta
medlinus. Af þessu einu sjálfsverfda
leidir mið eina óshilega, fjarugt upp-
lag tiljtar ad leida fram fjáл breyttar rit-
smíður, og verður þessari nauðsin
þagnig fullnægj af sjálfsverf, svo edl.
leyr, og er það vel farit.

Hlit mitt um epnis vald návara yði
i stuttu mál i þessa lid.

Ritgjörðir

þær hljótu afir lega ad vera adal epni
bladins, bæði vegna þess ad með þeim
einnum, mi reda nauðsynju málum,
þó ad þau sein flest svo umfangs mikil
ad þui miður si valla ræm til ad gjöru
meira en ad teipa á þeim, en se istaklýr
vegna þess ad ritgjörðus formið getur
mið yfir allt, er meni vilji bista
nugsumi sines um, epnis varða þíum
þui ófakmas, haf. Ein staklings edli
hvers eins eru þas engar shordur veitir
hvorti i epnis vali ritkortti eda shod-
unum. Ófingars leysid er það eina
er heptis nugsumi sines, ~~fugur~~ dreyer
is skidleika nugsumi sines, yfir
hópum varnar hóf undir ad horna þau

i sinni rettu mind. Ein mitt pessi alengji andstæðingar meðs rettumis sem er flesum svo amsigrantri, með því að gjöre sem opstast árásin á ham með samni við leitni og ein beittum vilja, og aldrei hef eg fundið til jafn sunnar gildi yfir Fjallfara, veldur en ^{en} spes ^{og} lit yfir mann, og sé þe mangan að stuttar bresfilega rökþjóni is þær sem byrjendur hefji fyrstu árásina med pennanum í þannen andstæðing, með götun og varði mi þær sem andvelli er að finna að i bakhvít öðst ordspri leggur dalið innra vald höfundiarsins, sem mytur freða sienna betur og betur að koma í ljós ef valdidi er áfram. En það ölli að vera svo almenn reglu i sitemidum, að leitast mid en hefur

þær stuttar hjarnytas og sem best tökkverða, þær af orðaðjöldanum einum er ekki hæfnið um viðna.

Togur
Hjóta ~~ef~~ að verda æstilegt epi bladsins. En til þess þurða þær að vera rett valda, — Útlendar þyddar að sögus langas öllu ekki að skipta sinn. Þær er flestur örður, ófors hafa að vitad það hótti að skemmta, og ef til vill stundum ófurs lífis að freða um íthverða síði að ~~teiknu~~ en svo er opstast upptalid. Frumsamars orðum slikein sögus æstilegastar, en það getur þurft leggla bíst ~~í~~ útlenda síði að vidurða ris i rettar lögi vegna ókunnugleika höfundiars og getu þarmig ordið vilt andi. — Stuttar sögus óheimisöges spintýri að hinri missögus með i tragi bladi væru heppilegas, að örður leiti höfuru viri nóg af longum þyddum og

útlendum
og óþyðum, bokhögum. Í þessu eru
eru frumsamdar íslenskars sögu
nid allra átjósan leyasta. Þó eru
vor eigin eign andlegar spundir og
framleidsla, sjan þur med alþýðlegum
blæ, íslenskir samnögulegir vildudir
leiddir fram in íslensku fjaðlapi, þá
verða med þeim hini munustu gefa
þjóðvarnisbengi snortnir hvægandi, og
glæðandi rifeldnum skrifum, og í
slikum sagum heymum, gis og fimm
sor eigin hjoðun slá. Skylli fjallf.
ekki hafa verið sagt með meiri atvagi,
og hans bedst og renskt með meiri oppri-
tíngum af mórgum með. Ef hvort
blad hefti flakk 8-10 blad síður apram-
halds klapa af sögu ovigrads edlis, þeim
slytri nem eins og L. d. Upp við fosa
"Í dagarli hyllein" Líkli Laenman ^{o. ofr.}
Good like jöz ekki vid að belja raf-
lunk og eins lítt að jöz manum
hafa í rom filaz - unteygum þeim
mormuna að að skipta, er farið rum
um að leggja bláttum ooc dýrmekan
stykki og það þar fremsi oðr glæðigt

sem ólitar vitsmíðar og eins allra.

Skáldskapur.

í bandnum mali, er alls eigi nema
eins lahra mamma með þeim. Eins og henn
smíðyndur í egor alla hina dýrmekan
sjóðum voru i bikmentum, ðó formu og
nýju. Þa verður henn einig hin
skýrasta gullhorn og dyrsti aukur
blad vorð getus flutt að hefir að geyma
bodi vegna þessar þar sunnarish
bæði lítid sinn tak vid epni meðdag
hugminnlaund, að vegna þess að næm
samkvæmt sinn hálita edli hefir
i sín falim þam undra krapt til
sterkra gofgandi átrípu a' innralif
og tilfimminga ritkar anda, fimmur
óllu öðru er i riti og reðu bistríkt
sem filaz vorð getus hwoiki ni' will
an vera fyrst þau a' kost a'.

Lamtol
en ^{mjög} einstakur vitsmíðar. Getu

þur væði haft fræðandi og skemmtandi
í hrif ef þau eru við valin og höfund
innum teknar vel ad ná valdi yfir ólik
um Augsum um og shodunum og
sharpshyggi a' áskendum með a' moti
a' þui malefici ernum leitun ræðu
menn sínar teku til um tals.

Kritlus og Gater

og fleira fess kuttar smáneigis eftir
eftid a' fylgja með. Seistahlega fura
gater ad vera svo varenos ad þos geti
valdilid þankabroti og um Augsum a'
victum grundvelli er leidi lesaram
til sharpshyggi eypti teknar, a' ymsu
er aður nefis hornist hja' at hyggi
hans en ekki samanrekid Eddutmað
med ordskrifnum ey málleysum
sem engum er um a' ráða sín af
skynsamlegu viti. Margt fleira
mætti felja es geti verid til marg-
breytni og frádeiks. Adeins vil eg

geta fess ad vel vori tilföllid ad bladid
Höfyllti i vetrar síð a' vid.

Spuningar og Svör

spad nefis myög lítill vidgengish
áður en goeti verid gatt. Kjá' allum
sem nokkud Augsa um þau er fram
íkringum þei hagna oft ut af ymsum
er fram ver i dag lega lífinn í Augsum
yms spurs mal er um Augsumina
stundum leysir ís en stundum ekki
Hvað sem er getur þau haft góð skrif
ad vera þau upp fyrir meðbræðrum
sínum. Einum sín þau sem amars
ekki ynnist vegna misjafra fræðinga
a' visum eftum éda amars. Getur
petta leit af sín meiri opti ekki glott
skilringim a' aukid frádeiks.

Eg er sunn fórðus um a' ef bladdid
nyti almenning styrks félagsmanna þu
geti þad flutt svo marg breytt spri
sem ey hefi drepida'. Rik gjördi
2-3. stuttur hafti in langri telj

um lendri sögu er endist gfi veturin
1-2 kvædi smásaga og svo eittkvæði
smávegir, allthi einn bláði á vettum
blætfullum mundi gjöra bláðid á meggj
legi frödlegi og vinsett. Þauð getur þauð
verit of við leggjum aí eitt og viljum
og við tiljum aí eigu um ad vilja þauð.

Fjallfari er veldur ekki framst einn
num hefis fengið felaga er vilt veina
ad svo svipruth markmiki og þannig
i edli aí uppruna (lagi) awo skyldus noman
ad ekkerst rangnefni er ad kalla því
braður. Bræðarvis Fjallfari og Vissi
eiga þannig ad sameina kraptasim
og með vorum styrk geta þær aí kom-
undi vetrar vermit oss stórmikiðgagn
og skemmtur, aí med þeini einlegrar
órk og von aí aíslit kappkosturs ad
þei gjöri þauð enda ey línu fessa.

Jón Björnsson

Áð nota límann

Fatt er þauð ad minni hryggju sem mann
en eins ~~þegingarlausis~~ eyðiblausans
á og hirdublausis með og Tíðunum.
Honnum gerger illa ad munu þauð ad
línunn er peningar, einn pening arni
sem þeis hafa gfi ad ráða, sem ekki hefð
verit fengið þeí uppi lönd um.

Óss finnst þauð svo ogn fyrðingar líðið þó
vid eyðum til einhús svona stund og
stund vís gáum ekki ad þau ad augn
blikin ~~eyði~~ mynda stundar, ey af línunn augn
blikum saman klendus manðspín
Óg annad afer fyrðingar mi hild gleymis
ókkur líku þegas vís erum ad eyðatíman
um til einhús eða verra en einhús sunn.
líka er allt hitt, ad vís ráðum ekki sjálfi
hve mörkum augnablikum vís hóper
gfi ad ráðu. Vís eiguði þauð ekki
vist ad geta gjört þauð í morgun, þauð
sun vís vanrekktum i dag.

Veturinn sem er vildartíni náttúrum
er líka vildartíni margra manna sem
lífa af bandasfla sínunum, sem staklega eru
þar þó markfis sjónum er lítið virðust
hafa ad gjöru ad vetrarinn. Einig nef
ey meyst veritum sem segja ad þeim dýli
ekki í hug ad vinna nema ad sunnunum
þar veni skarra ad vera ad þræla allan
tíma órsins. Það er ekki von ad þeir
menn komist vel áfram sem ekki nota
nema helming órsins sér til meino vera
leggagans. Audritud geta menn sagt
sem svo ad hev a landi geti örnum sunn
skráða land og sjálfsvinni ekki notað
sír til gagns nema fimmánstutta bjorg
redistíma. Það er mikil vett ad jafn
mikil getum veri ekki drappt upp í öllum
tínum órsins, en þratt þeir það eða
einmitt þess vegna, megin icí ekki eyfu
til einhver mislun hleita fess. Það er
sírgreftilegt ad sja og viti hvernig man
þarlmanni eydu vetrarinn.

Vita á heimilum eru fleiri karlmenn
en brúk er þeir til skeppni kídingar
og ef svo ad unir sömu er hvorti lag
ventir né refaror þá er heila lítið kanda
þeim ad gjöra. Óg þó þei kíði þeim
skeppna þá hafa þeir samh mikinn
tíma afgangs, og tilkvæss er hann svo
vanulega bríkháður? Til ad soðu eða
lyggja í hugguna leggi. Eg get inngið
ad mér ad margir karlmenn sofi 1-2
tínum meira á deg yfir vetrarinn en
þeir getu komið af meid. Óg verða
þau samtals nokkrir degar yfir vetrarinn
og veni öllum þeim óhendum veid til
gagna, annadrurst til at að aðga ando sín
meid gagnlegum lestri og berðini, eða
þá til gagnlegras vinna þá yrðu þau
talsverðis þreningar ómetanlegt
gagn. Men em aldrei yfirbætur
af því ad þeir hafi ekkeri ad gjöru
heldur er þau af hinum ad þeir viljaskipti
eða hugas ekki um ad vinna sjálfinn eða

eda óðrum gagn

Karlmönnum hafi ad virdast ad
ey si um of hardord i þeirra gard, en
þetta er kvenasti sunnlitkus sem ey segi
og þad kljátu þei ad vidurkenna að sji.
en þad er ekki noy ad vidurkenna að sji
þad þarf ad gjöru ad klutunum sem þau
óðruvisi en best er að huganlegash.

Eg hef ekki talud um ad hvem meini
ajddu tinanum til einkis, en sam meint
eigen vid braðsum vorum med þad ad
lítid kemst í verk hja oss, að margar stund
inn vanrekjum vid, sem oss mætti ad
gagni verdu, þó sjaldnar lyggjur vid og
sofum eins að Karlmönnum er tuo
fitt. Og kemur þad til af því ad verk
vor eru sifeldi smásniningar sem óþju
kvænilegir eru, eda þa fyrst verk því
mögri til hvelds, og or þad onest því að
syni að kilduleysi með tinanu hvar lítid
kemst í verk hja oss til gagns heimiliss
og þjóðfélags inn.

því þad miðkvorti gleymast karli
ni hornu ad sii getur efti med rettu
kallað ad notu tinan vel eda vitt sem
efin lega og ein ungis hefi sitt eigið gagn
því augum, þó kann við að við
og liti enga stundl inotata samt ver
kann ekki tinarum vel.

Eg i efti ad seypu nokkrar ord se istaklega
um vannothen tinarans hja unga fölkum
sem or vid læsðum. Eg hef talsvert
heymist því hvernig stúlkar þara med
þeim tina sem þær ^{hafa} bætt til ad
afla sér fækkinges i; að ovipad get ey
margs ad gbað si med fullu.

Þad er misdingar verk og ekki nema edlilegir
þegar viðurfolk er ad draga saman til
ad geta mentad sig elda þegar fíteitis
þorðas em ad regna ad hóster børn
sin eittkvad á skólu, vanalega er þessi
tini ekki nema 1-2 vetrar og stundum
styttri. Og þad er því alveg graltið
ad mygs til þeis ad svo skuli meiri ekki

nota pennan tina þad hafíðu við þad
sem fær gestu. Komu jafnars aptur ida
því sem nos. Nota pennan tina
hanski dýrmetasta tinaum a' spinni
tinan sem fær attu ad afli sér þekk
ingas til ad bruða sinnu við lífverk
sitt - hanskeið er ekki neitt, dann
vara til þess.

En þad er ekki von ad unglingsar eru
allreiðar verid inn rölt þad ad tím
inn voni dýrmates geti meyð ad við
þud ad nota þarf meja stund vel, ef
nokkuð a' ad lóðast til gagns, a' svo sem
einum eda tvimum vetrum, og ekki
má heldur legeja pennan líttla lerdóm
sem fari að drafst ad nái i uppá hylur
sem gagnslaus en ólæt aptur ad komið
er af skólanum, heldur þarf þa ekki
ad síðus ad nota meja stund óðra til
þess ad lesa upp ^{og} bæta við þá þekking
^{sem fyrir} (ekki a' allt ad veða til einhús, og timum
við lerdóminum farið, ver en til einhús,

- vera eyddur tini og beinir peningar -
ekkerst eftir nema nafnið thóla gengim
sem er mið ^{ad} maðla líttill heitur, fyrir þud
er bara eintrumt nafn.

Førelðrarsins eiga ad venja børnum
a' ad nota tinaum vel og mitt vera þar
til fyrir myndar sjálf. Til lífslors
lygir þau ad ítta a' brakka sín a' bigna
þyris þeim gagnsemi tinaans ef þau
sjálf lyggja og soða ad óþorpi, og eru
nisdulans med þud sem hétu mið
þau, nisdulans med þud ad nokkud gagni

Nir er vetrusinn níðkom inn korn
svitningar, eyðum ekki nokkuð
hluta mars til einhús, innunum þud
ad hves einasta stund er peningar,
er nefnilega miðaðs verð fyrir aðskunn
ig vis veipim nemur.

Og þessi vetrur kann kemur allreið
aptur fyrir a' ópi vorri þó hin verdi
leng, kanske líka sá eini est sunni fí
lédan til um ráða af þeim er lípð yuf

Hunum epti ad notu hunn oss agmed
broðrum vorum til gagns svo við getum
norð a' ineydir til baka fuga kann er lítið

Hunum epti ad hver einasta stundar
dýrmetur hlekkur i' epi vorri og miðkví
ridus a' ad þar si engin ridgeður og
gagnslaus.

Gisladóttir

Samtal

Eptisfylgjandi sumtal aðtti við stað
á milli tveggja manna er voru a'
heimleid í kaupstad og vetrar fyrir
Ánni og Þórus

Ánni: Nið attu kaupmenn ad fana ad
hætta allri lánsverðlan.

Þórus: Ja! ekki veit ey mer nig mann fana
ad lífa þegar ekki er hepp ad fá meitt
lán.

Ánni: Spáð heft ey nið vera, þau hefði verið
best ad aldrrei nefdi verið mein láns

vorðun fá neðu mern verið betur
stebbi sva miðalment.

Þórus: Ekki er ey mið a' sunna mali med spáð,
ef spáð er ekki fægilegt ad geta fengið
allt sem mætur þarf og fersa ekki
ad borga fyrir ein manni sírið.

Ánni: Spáð esu mið vist ekki allis sem aðu
þau láni eðr fagna, ad meiga borga
þegar þeim sigrast, heldur hefir mið
mið virst ad kaupmennin vilja þau vera
með i' ráðum

Þórus: Ja' stundum er þau mið hanskil en
óþað voru þeir mið um lidurarsamir
grýjan ef mætur borgar eitt hvern i'
shuldinni

Ánni: Ein hvern tíma furaða óllar shuldiss
ad borgast ekki byrj ey vid ad mótm
mið verði gefnar fóði uppt.

Þórus: En hvernig aðli fátekrir mern mið
shulduðir fari ad borga óllar shuldiss og
furað ad aukti ad fersorza heimili sin

Ánni: Menn verda ad serju mið kaupmennina

ad borga sitt hvar vist a' ari optis því sun
trústa sér til

Pétur: En opt lyggs anónumum a' ad fá ýmis-
leyt smávegis, og heldur es eg mi trúðlu-
um a' menn eigi ervitt med ad hafa þa
borgum ófinlega a' reitum kónum.

Aðrei: Það getur mi satt verit, ad manjis eigi
erwitt med þau fyrst a' meðan lagid er að
komast a', en það er opt sem madur kemur
vel af fyrri utan ymsann óþatfa es teknin
es þegar heft er ad fá lánað, en þá gobi
modur bara ad taka þau allra naudsynleg-
asta.

Pétur: Læt eg það mi vera ad menningin að
taka ad óþorfinu bara til að auka
shuldir sinus með, þau voru nið meiri
bjarna minn.

Aðrei: Þui mides munni mi vera domi til
þess, að ekki sé ófinlega hugadum þau
ad taka ekki meina þau allra naudsynleg-
asta, en ef ekki fæst lánað þá eru menn
naudleggðir til að takmarka sérhóld sínu

optis eftum og ástæðum

Pétur: Þá fer mi lífð ad verda ~~leigj~~ ef
madur a' ad meitu sér um öll lifspaz-
ind, og kannski valla ad hafa náð opni
sig.

Aðrei: ~~Enni~~ Enni þau fer mi heldur um
eg er við að vildu es sitt miklu
meira en því of görist, ef þui menningi
ekki kunnar og gí ekki að þui sem skyldi
ad sparsamum es myög naudsynleg fyrir
meiri manni

Pétur: Hverrig heldurdu ad mótmun gengi að
huldu folk ef þau er veri að liga optis
þessari kenningu þinni, t.d. heldur að
þessa kaffi og flera sem þui kalla næst óþarf.

Aðrei: Ja' mist er óþarfi að brúka kaffi
eins mið að þau er brúkad yfirleitt
á venum, þau er mestri munus með
hálf stóras og þau er báðar folk sem ekki
lesi meina myölk, þau getur ekki að
þess verið, en manjis þurvaldars meiri
brúkkur mið meira af þui en þau, fyrst.

En þó tekkur súþví fyrir drukkidein
með 2-3 varsinum um hoffi áðag og bágin
sem vög vökhun er líka, þauð er mið andeja-
anlega mestri óþarfi.

Pétur: Já þauð getur mi verið, en eg veild þauð
heyrðist kanshi hér á vinnu-folkinu, og
málar tindri ekki að gefa hoffi, og bóni-
ðá sem fættu gjörði fengi hvéint skái
folk, eins og þauð er mið ordid uppi stand-
ugt yfir leitt.

Árni: Þekk eg þauð mi vera, vinnu-folks
þarf að vera að spara líku, þauð er þau
sjálfs fyrir bestur, og þei finnur þauð líku
hvad rett er í þessu efnin, og er meðleður
ekki að halda þauð fáum að málar eigi
að svæta folkið þauð veðri skammaslegt
en vidur gjörningunum er ekki undir þau.
Honiðum að sem mestur af málk sé komin
i folkið, heldur, að þauð sé láttid eigin
notulegt eftir fóregum.

Pétur: Alðarhátturum er mi ordin avonu

að folk reintar að allt si sem fullkomnað
hvorft sem nokkras að hefur eru til fessa
fengi hisbundan eða eigei, ef þauði er ekki
fullnægt það er bondonum hinn að missa
fólkid.

Árni: Þauð er miðid rett að fættu es ordid al-
ment vona lagur, en ef innan alltræ-
reyra að leiga þauð um af laga fer, það
verður alhaf sama ólagida hér á mórum.

Pétur: Sí fengi mi end hér álmenningi
sem fari að haka upp fessa spormáðar
að fengi þauð, kann yðbi þóttkaleyra ið taro
áður fyrir grettur skap?

Árni: Þauð mætti biath að þau, en fættu
yðbi ekki nema fyrst þau fljótt
síðu með að fættu veri bæti rett og
maðair legt til að getu komið soma-
sum laga afam.

Fyrir miðas komið samtalum
vorn um menningini honum miða til ein
og fell það tilbúi midus.

Bessi.

Vasabókin:

Fyrir meðkvæmum sínum ljúggyju i
Nordurbrúarsjónum í Raufmanna höfn
fátekk sjan ungu ad aldry. Madusinn
var tristmildur og hilt sei framan af
vel ad vinnu sínni, en þegar frammi
sötti því henni ad dreppha, og kom gjald
an heim frá ólkjöllusvnum fyrir en
kl. 12 og þá vana lega tönskentur.

Vinnulaunin voru fyrir fyrir breminni
og ál. Konan vart þá ein ad vinnu
fyrir 4 körnum að unga aldry, en entist
ekki til fess, svo mistaill hins gagna voru
vedsett og flutt að hani stopu.

Hvöld nökktud í Óktóbermanustri var
ekkerst til ad seðju hungsíðar ungbarmann
meid og ekkerst til ad nedsetja lærðar
því þá konan í vandræðum sín um
a veitingahúsid þar sem hin vissir

ad madur kennar seð og bídur henni um
peningar fyrir mat hunda böðumuna,
henni var fullur og örnuður í svari, og
sagdi ad það henni sín ekkerst eit, þau
yrði einn ad sjá fyrir. Konan var lagley
i ejon, en miðj Þól og þá tekkey a hinn
hinn gekk gratundi heim svo meiri veittu
henni eptir sekk, en sjálf var hin svo song
bitin, ad hin vissi valla hvort hinn gekk
og tok nærumast eptir ad hin rakholtum
i eitt hvald sem lá að góðum. Í þau
gengur líttill drengur framme hér og segir
því miðtud eitt hvald Madama gild" og
leku það upp og fer henni.

þegar hin kemur heim fyrir hin ad
skoda vid gösttýruna hvad það vori
sem hin nefdi þen dir; sei einn þau
ad felta er vasa baki meid 4 voskránum
af pappírs peningum i og hvers eigaond
inn var. Þvo marge peningar hafið
inn aldrei haft milli hundu fyrri.

Kur svæppi bōmin i snatri, fyrir að svo þegar
áð heiman aptur og segir sig andum um fóru
fundin um og vandræðum sinnum.

Að sama stund í Norðurtrúinum götun
var við aðslokin lagley sôlurbud. Þær
stóð fáteku konan glöð við báðar bordið
og var að segja ófæring sinn; bérnin
þókuðu ley að einn voru að leiku sín í
kringum hana. — Fóregar vandræðin
stundu meðt es hjálpin apt meðt.

Máður bud Benjamin Franklin
áð kennið seiði mikilvæði, hvad seiði liðust
á tilfelli enna unga og friðu, en vilju
vita viður sinn um þauð adur en hunn
veri að býða venrar, mórkunum meni
þeim mannum kostum líðir er hunn
í myndabí seiði og því um henni mitt brod
hun nefdi enga lýndis í kosti. Því getur
reynt íð hella henni uppi regnum

hunningja til því hennar var aði Franklin

Dæmisaga eftir Franklin
Einn sinni var gamall mæður sem hef
Jahob. Presturinn gjördi sín ferd til
hans, og réð honum til að ráðstafa líni
sinn, og gjóru uppt veikning að mið gud
og samviskuna wo hann feri vel þegar
hann dái. Eg os ekki kroddur báð
þau snertir sagði Jahob þau það he
fjórsí mig vitru i nöflum að eyg
dáið rólegus. Hvernig var hinn sagði
presturinn. „ Eg þótti vera sladdur
við dýrmas a' himmariki þar var
migur og margmanni og vildu alli
inn. Sankti Petrus spæði tveimur pojum
síg Ásorroðars trúinum hunn vori. Læris
sagðust vera rómsversk-katolskis-
pojki sagði St. Petrus honum sinn og
þáða þei seti hja gráfa trúinum mannum
Læris seigðust vera reformatris endur
betrast trúinum. Galt augði St. Petrus þóðu

þerara til trúarbræðra þinna.

Lókeins spordi hann mið hversar trúar
eyðini. Q' fui midur trúi ey ekki
á annad en náttum loðmálið og mani
horleika óvarabi ey. Þankti Peters hugsaði
sig um stunduskorn og sagði svo. Kondur
inn líka þú getur ferugð þér setti þar sem
þér fóknast.

Innarsædi:

Í veitinga húsi í Ameríku sátu nokkrir
menn, og voru ad rædu um þáð sem aí
milli, ad daginn áður nefðr stigamenn
ráðist á ferðamann rænt peningum hans
og dreppt hunn. Engin einn skyldi getu
rænt mið sagði einn þeirra er P. Ich.
Daginn eftir helt hunn líð sinni á fram
mætis hunn þá manni er setur skamm
lissu fyrir býost honum heimta peninga
hans og minnis hunn aí óð hans í veitinga
húsinu daginn áður. Eg sagði ef linn
mádu mætti mið en þá er tu er

Stiga mannum varð. Þ. bílh við ef flæði
voren vidstaddir og lítur um órolseir
til ad sja hvort hin mudurum voru, en
í sama augnablikhi dreger P. uppi skamm
bissu ~~oppur~~ vasa sínum og skytur óðen-
ingjum með kúlu gynnum höfudit.

Gátur.

1. Hver er sei klaußnefur nemur af flugi
sleys marqt en mælis ekhest?
2. Jardur polygonum ís eg er aldrey fyrir
lítur nefir ei nokkar not af mi nemur
eg si heitir.
3. Einars kluta nafn er ~~tróttu~~ eink
unum pessum: galli í gullkeri
gott fyrir bi smala polygoni yalla. fí
hyrsli blömi meðal metorda myking
Kongseidi.
4. Hver er sín ein sem andvana mælis
dæmis fegjandi, dæmis aí orðu, mæta
sinn claudan mark og settindi bes
tein jafnan aí baki sinn.

5. Hvad er í skipi og hvortu manns
engin gleðst því þau lína vartar, hon
ungar metu þau höronum framar því
átt fess gilda engin heims gædi.

6. Eitt er í skipum og upsum fírðar
nestu mörkun ymama húsun þau
er megrækt þvingud með tönnunum
og gjöri í þá gagnsverld, gettu svad
þaðar.

Famkvæmt loðum 8. gríms
leifum við okkar ad ritnefna þessa
num í vitnepjul til næsta kerfis-
sens hei seyr.

Sigurjón Jónasson Hólahoti.
Björn Þórdur Þórdóson Þugv. stólm.
Einar Gislason Stein.

Ritnefndina.

Eyðublad til adskrifna í hvemur
bladid komur og fer frá hvegin bel.
Bladid kom af Reykjum 300ft l.s. 220

Fallfan horn vingt 1. novemb. f. 2. 12m.
B. S.

Hólahóli 4. novemb. f. 3. 8m.

B. S.

Fagravari — 5. novemb. frá 6. 8m.

B. S.

Steini — 6. novemb. 8. 8m.

B. S.

Mayarlandi 8. 8m. f. 9. 8m.

Instalandi 9. novemb. f. 10. 8m.

ad Skarði 10. novemb. f. 11. 8m.

B. S.

Gefranósl. Kom 13. Nov. f. 12. 8m.

$7\frac{1}{2}$
 $13\frac{1}{2}$
 $2\frac{1}{2}$
 $5\frac{1}{2}$
 $\cancel{\frac{7}{2}}$

mo

Fall Farmland